

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 139

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 februarie 2026

SUMAR

Pagina

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Sentința nr. 66 din 22 mai 2024 a Curții de Apel Brașov —
Secția contencios administrativ și fiscal 2–16

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BRAȘOV

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 66**Ședința publică din 22 mai 2024**

Dosar nr. 596/64/2023

Completul constituit din:

Președinte: Mihaela Zup — judecător

Grefier: Raluca Popa

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra acțiunii formulate de reclamantii Asociația Composesoratul Foștii Coloni din Satul Breaza, Composesoratul de Pădure Foștii Coloni și Boieri Ucea de Sus, Asociația Composesoratul Pleașa-Paler Lisa, Composesoratul de Pădure Foștii Grâniceri Pojorta, Composesoratul Bărbătești, Asociația de Proprietari de Terenuri Forestiere Țaga, Asociația Composesoratul de Pădure Ileni, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, având ca obiect „anulare act administrativ”.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din data de 24 aprilie 2024, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Instanța, din lipsă de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea pentru data de 8 mai 2024, apoi pentru data de 22 mai 2024.

CURTEA

constată că prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul acestei instanțe cu nr. 596/64 la data de 28.11.2023 reclamantii Composesoratul de Pădure Foștii Coloni și Boieri Ucea de Sus, Asociația Composesoratul Foștii Coloni din Satul Breaza, Asociația Composesoratul Pleașa-Paler Lisa, Composesoratul de Pădure Foștii Grâniceri Pojorta, Composesoratul Bărbătești, Asociația de Proprietari de Terenuri Forestiere Țaga și Asociația Composesoratul de Pădure Ileni au solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, să dispună:

A. anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial cu nr. 1087 din 10.11.2022, în concret:

1. anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022;

2. anularea parțială a art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și momentul de la care se calculează acest termen;

3. anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice;

4. anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice;

B. obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, în sensul următor:

1. ca efect al anulării parțiale a articolului 1 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, reclamantii au solicitat ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de suprafețe de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

2. ca efect al anulării parțiale a articolului 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, reclamantii au solicitat ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile, termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură” sau un conținut echivalent al duratei maxime, dar care să reflecte în substanță exercitarea efectivă a dreptului de a depune cererea de acordare a compensațiilor;

3. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, reclamantii au solicitat ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

4. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 2 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicită ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor convenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate

de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

C. obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă următoarele: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă;

D. stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor impuse sub sancțiunea aplicării unei penalități părții obligate în cuantum de 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere și a unei amenzi prevăzute la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004;

E. obligarea pârâtului la plata tuturor cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul au arătat că au calitatea de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt care presupune restricții totale/extrem de drastice în recoltarea de masă lemnoasă, regimul de arii naturale protejate de tip Natura 2000 fiind consacrat inițial prin prevederile art. 26 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2007.

Reclamantul au invocat dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. b) și art. 99 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și prevederile O.G. nr. 14/2010 care reglementează măsurile financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, respectiv art. 5 din O.G. nr. 14/2010. Contrar obligației legale exprese, pârâtul Guvernul României a tergiversat excesiv momentul adoptării normelor metodologice pentru anii 2010-2013, sens în care o parte dintre proprietarii de păduri au luat măsuri prin introducerea de cereri de chemare în judecată prin care să obțină obligarea Guvernului la adoptarea hotărârii pentru perioada anterioară. Demersurile s-au soluționat favorabil pentru proprietari, în sensul că Guvernul a fost obligat de instanțele de judecată la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea masei lemnoase ce nu poate fi recoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru perioada 2010-2013.

Așadar, au susținut reclamantul, ca urmare a pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. 4.596/2020 (prin care a menținut Sentința nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova) în Dosarul nr. 494/54/2017 și a Deciziei nr. 3.701/2021 în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și a procedurii de executare silită, derulată în Dosarul nr. 1.335/54/2022, finalizat prin Sentința civilă nr. 311 din 29.11.2022, Guvernul României a procedat în

cele din urmă la adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive pentru anii 2010-2013, hotărâre care a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022.

Au arătat reclamantul că, în urma examinării conținutului acestor două hotărâri judecătorești definitive, rezultă fără tăgadă că obligarea pârâtului Guvernul României la adoptarea hotărârii nu s-a dispus doar pentru a satisface interesele private ale celor două entități reclamante (Obștea Peștișani și Composesoratul Jina), ci finalitatea acestora constă în adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ pentru aprobarea acestor norme metodologice, act administrativ general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri, însă, cu toate acestea, în conținutul art. 1 din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 (a cărei anulare o solicită și reclamantul, printre altele) poate fi identificată o diferență radicală între obligația concretă impusă de instanțele de judecată și modalitatea în care Guvernul României a înțeles să reflecte obligația impusă prin cele două hotărâri judecătorești. În această modalitate, Guvernul României a deturnat de la scopul și finalitatea obligațiilor impuse de cele două instanțe.

Astfel, raportat la art. 1 din normele metodologice, reclamantul au menționat că, prin Decizia nr. 3.701/2021, pronunțată în Dosarul nr. 214/57/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a obligat Guvernul României la adoptarea H.G. privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, iar la fel a decis și Curtea de Apel Craiova, prin Sentința nr. 302/2018, menținută de Înalta Curte în recurs, prin Decizia nr. 4.596/2020. În concret, instanța de fond a decis obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice, respectiv obligarea acestuia la adoptarea și publicarea proiectului de hotărâre de Guvern avizat de Guvern în Comisia Europeană, care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012, iar respectarea întocmai a acestei dispoziții a instanței însemna preluarea în concret și complet în H.G. nr. 1.370/2022 a întregului conținut al schemei, așa cum aceasta a fost înaintată și ulterior aprobată de către Comisia Europeană în decizia anterior menționată.

Au arătat reclamantul că, relevant pentru cele susținute, este că, în anexa nr. 1 la art. 1 din proiectul de hotărâre pentru aprobarea normelor metodologice, înaintat și aprobat de Comisia Europeană, preluat la pct. 8 din această schemă, în ceea ce privește beneficiarii ajutorului, s-a prevăzut expres: „Beneficiarii, al căror număr este estimat la peste 1.000, sunt proprietari de păduri (persoane fizice și juridice), asociațiile

acestora înscrise în registrul specific, precum și unități administrativ-teritoriale care dețin în proprietate publică sau privată suprafețe forestiere cu funcție de protecție de tip T1 sau T2 și care nu pot recolta masa lemnoasă de pe aceste suprafețe din acest motiv”, însă, în pofida acestei dispoziții clare și exprese a instanței, Guvernul a înțeles să adopte o poziție oscilantă cu privire la executarea obligației impuse.

Într-o primă abordare, Guvernul a înțeles să pună în aplicare, mai întâi, Decizia civilă nr. 3.701/2021 din 16.06.2021, pronunțată de ÎCCJ-SCAF în Dosarul nr. 214/57/2017, adoptând în acest sens proiectul de hotărâre ce a fost publicat în transparentă decizională, ce a fost publicat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor la data de 5.10.2021 și pe site-ul Guvernului României la data de 6.10.2021. Din diverse motive necunoscute, Guvernul nu a parcurs procedura completă de adoptare și publicare în Monitorul Oficial a acestui proiect.

Într-o a doua abordare, la care reclamantul se referă expres în prezenta pricină, Guvernul a înțeles să ignore cu desăvârșire obligația impusă, limitând beneficiarii ajutorului la o categorie de persoane stipulată în mod subiectiv și aleatoriu, diferită ca soluție față de proiectul la care s-a făcut trimitere anterior.

Mai mult, au menționat reclamantul, prin utilizarea sintagmei „proprietarii” de către instanțele de judecată, dar și prin această obligație impusă, de a adopta norme metodologice, s-a născut în sarcina pârâtului Guvernul României obligația de a adopta un act administrativ cu caracter normativ, general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri care se regăsesc în situația premisă a beneficiarilor ajutorului și care urma să prevadă în concret condițiile în baza cărora proprietarii de păduri, care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, pot obține compensații pentru această ingerință în dreptul de proprietate, aferente anilor 2010-2013. Așadar, obligația ce a fost impusă în sarcina Guvernului a fost aceea de a crea cadrul legal secundar (*secundum legem*) pentru ca toți proprietarii de terenuri cu vegetație forestieră (păduri), care se află sub imperiul restricțiilor de recoltare, să poată beneficia de compensații, astfel cum prevăd Regulamentul UE nr. 1.305/2013, Decizia nr. C (2012) 5166 final din 19.07.2012, precum și legislația națională — art. 26 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2007, art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008, respectiv art. 5 și 6 din O.G. nr. 14/2010.

În ceea ce privește vătămarea produsă, reclamantul au considerat că suntem în prezența încălcării grave a prevederilor art. 108 din Constituție și ale art. 30 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 24/2000. Astfel, au arătat reclamantul, o hotărâre a Guvernului nu este dată în completarea legii, ea nu poate adăuga în sarcina subiectului de drept condiții suplimentare față de cele cuprinse în textul legii. Organizarea executării legii nu se poate confunda cu elaborarea acesteia. Întrucât hotărârea Guvernului se adoptă în baza legii și urmărește organizarea și executarea în concret a legii, aceasta nu poate institui norme derogatorii de la lege, posibilitate rezervată doar actelor normative de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. De aceea, atunci când o hotărâre a Guvernului încalcă legea sau adaugă la lege, ea poate fi anulată, total sau parțial.

În dezacord cu obligația impusă de instanțele de judecată, executivul a procedat la adoptarea defectuoasă a hotărârii de Guvern, în sensul că a restricționat drastic, prin utilizarea unei formulări neconforme, categoria persoanelor vizate, contrar celor două hotărâri judecătorești (titluri executorii).

Așadar, deși trebuia utilizată sintagma „proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”, la art. 1 din normele metodologice regăsim sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”.

De asemenea, în conținutul anexei nr. 1 — metodologie și al anexei nr. 2 — cerere, ambele anexe ale normelor metodologice și parte integrantă din H.G. nr. 1.370/2022, se regăsește sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

În acest sens, reclamantul au învederat faptul că hotărârea de Guvern la a cărei adoptare a fost obligat pârâtul Guvernul României are, în mod indubitabil, natura unui act administrativ normativ (aspect care rezultă chiar și din poziția procesuală a Guvernului exprimată în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017), întrucât aceasta urma să conțină prevederi cu caracter general, impersonale, care să producă efecte juridice *erga omnes*, în concret, care să prevadă condițiile ce trebuie îndeplinite de către orice proprietar de pădure care suferă restricții de natura celor reglementate prin art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008.

Contrar dispozițiilor instanței supreme, articolul 1 din normele metodologice limitează drastic categoria persoanelor care pot formula cereri și accesa compensații aferente perioadei 2010-2013 exclusiv la categoria „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor”. Or, prin această formulare nu se încalcă numai dispoziția instanțelor de judecată, ci și spiritul și litera legii aplicate de acestea — art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008. Astfel, se poate observa cu ușurință că nu acesta este sensul dat de cele două hotărâri judecătorești care au fost puse în executare de către pârât.

Dacă prin absurd s-ar admite contrariul, respectiv că H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ individual, așa cum pretinde pârâtul, trebuiau să fie expres nominalizați ca beneficiari cei doi reclamanti care au avut drept de câștig în cele două litigii.

Astfel, în situația dată, pârâtul Guvernul României, sfidând dispozițiile instanțelor de judecată, a normat cu de la sine putere, dincolo de orice temei legal și factual, stabilind că normele aprobate prin HG nr. 1.370/2022 sunt aplicabile doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri. Acest aspect presupune că avem de-a face tot cu un act administrativ cu caracter normativ, dar criteriile de eligibilitate ale beneficiarilor sunt altele decât cele prevăzute de lege și consacrate în cele două hotărâri judecătorești.

De asemenea, au susținut reclamanții, prevederile legale a căror anulare se solicită aduc atingere dreptului de proprietate, astfel cum acesta este garantat de Constituție, de Codul civil și de protecția conferită de însuși Primul Protocol adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Mai mult, reclamanții au apreciat că este incidentă o discriminare vădită prin raportare la toți ceilalți proprietari de păduri care nu dețin hotărâri judecătorești definitive prin care li s-a statuat dreptul la compensații pentru anii 2010-2013, dar care au aceleași interdicții de recoltare precum cei doi justițiabili care au obținut obligarea Guvernului României la adoptarea hotărârii de guvern privind aprobarea normelor metodologice. De asemenea, proprietarii de păduri au dreptul la compensații în temeiul legii, motiv pentru care nici măcar nu trebuiau să dețină hotărâri judecătorești care să le statueze acest drept.

Reclamanții au mai arătat că, în practica administrativă consacrată de adoptarea hotărârilor ce aprobă astfel de norme metodologice, nici anterior perioadei vizate de H.G. nr. 1.370/2022 (H.G. nr. 1.071/2006, 861/2009, 447/2017) și nici ulterior acesteia (proiectul de Guvern pentru perioada 2023-2027, publicat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor), nicio altă hotărâre de Guvern nu a limitat posibilitatea ca toți cei care suferă restricții de natura celor amintite mai sus să poată accesa compensațiile, așa cum s-a făcut în mod nelegal prin H.G. nr. 1.370/2022.

De altfel, la finalul acestei argumentații, prealabil adoptării H.G. nr. 1.370/2022, pârâțul Guvernul României a publicat pe site-ul acestei instituții proiectul de hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al ajutorului de stat pentru compensații reprezentând contravaloarea masei lemnoase pe care proprietarii nu o recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, necesare acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru perioada 2010-2013, care avea ca obiect punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de ÎCCJ. În anexa la acest proiect s-a prevăzut la art. 1 alin. (1) și art. 2 că „(1) Prezentele norme se aplică proprietarilor de suprafețe de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform Normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase. (2) Prezentele norme se aplică și asociațiilor proprietarilor prevăzuți la alin. (1), dacă aceste asociații sunt înscrise în Registrul național al asociațiilor de proprietari de pădure, ținut la nivelul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, conform prevederilor art. 94 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare.”

Și în acest context, din diverse rațiuni, acest proiect care satisfăcea pe deplin cerințele impuse de hotărârile judecătorești nu s-a mai materializat în concret, ci Guvernul a înțeles să adopte H.G. nr. 1.370/2022, criticată prin prezenta acțiune. Față de cele ce precedă, forma adoptată prin H.G. nr. 1.370/2022 reprezintă o nerespectare gravă a hotărârilor judecătorești pronunțate în contradictoriu cu Guvernul României, prin aceea că pârâțul a schimbat și denaturat categoria persoanelor ce pot

obține compensații. Astfel, de la un număr nedeterminat de proprietari de păduri care aveau dreptul să formuleze cerere de acordare a compensațiilor, în mod nelegal și complet discriminatoriu, prin articolul 1 din norme, această categorie este limitată doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată. În acest sens, în temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 2 din Legea nr. 554/2004, reclamanții s-au considerat vătămați într-un drept, respectiv cel vizând acordarea compensațiilor, precum și în exercitarea dreptului de proprietate.

Revenind la natura juridică a actului constând în Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022, reclamanții au menționat următoarele: calificarea unui act infralegislativ în una dintre cele două categorii (normativ și individual) se face, așa cum s-a decis în practica judiciară (ÎCCJ — Secția de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 1.718/2013), prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre categoriile în discuție. Așa fiind, un act administrativ este fie normativ, fie individual, în funcție de întinderea efectelor pe care le produce, independent de conținutul unei anexe a acelui act. Și în acest caz, jurisprudența ÎCCJ — Secția contencios administrativ și fiscal (Decizia nr. 3.807/2022) a statuat că un act normativ își păstrează caracterul normativ, chiar dacă la data publicării sale ar fi determinabile subiectele de drept cărora urmează să le fie aplicabil, însă rămân nedeterminate toate subiectele de drept care vor resimți efectele pe parcursul activității sale. Aceasta deoarece, în actele administrative individuale, subiectele de drept sunt determinate, individualizate ca atare în cuprinsul actului. Or, tocmai această nuanță de natură juridică a fost nesocotită de către pârâțul Guvernul României la momentul adoptării H.G. nr. 1.370/2022.

Așadar, H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ normativ. În privința acesteia nu se poate reține că ar fi aplicabilă unor situații strict determinate, pentru că aceasta conține reguli generale, care sunt de aplicabilitate repetată tuturor persoanelor care la fiecare aplicare îndeplinesc exigențele sale. În situația dată, H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în aplicare a celor două decizii judecătorești mai sus vizate prin mecanismul procedural al art. 24 și 25 din Legea nr. 554/2004 (procedura executării silite), întrucât pârâțul nu a înțeles să execute de bunăvoie această obligație legală pe care o avea încă din anul 2010. În acest context, așa cum s-a relevat în doctrina de specialitate, când o autoritate judecătorească ordonă (imperium) obligarea la adoptarea sau emiterea unui act administrativ, autoritatea publică competentă nu mai exercită o competență discreționară ce implică o anumită marjă de apreciere, ci, dimpotrivă, instanța judecătorească impune o conduită precisă pentru autoritatea publică, materializată în ceea ce doctrina desemnează ca fiind competența legală.

Trebuie remarcat faptul că în ambele hotărâri judecătorești antereferte regăsim imperativul obligării la adoptarea de către Guvern a normelor metodologice, fără vreo mențiune cu privire la adoptarea de H.G. doar pentru reclamantul din acel dosar

anume. Mai mult, în considerentele celor două hotărâri judecătorești de obligare se menționează expres că este vorba despre adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ.

Totodată, competența legală poate fi recunoscută atunci când conținutul actului administrativ este complet predeterminat de norma legală în cuprinsul căreia se menționează expres elementele de fapt și de drept necesare pentru emiterea actului, fiind o simplă îndatorire legală de îndeplinit în privința căreia organul administrativ — în speță, pârâțul Guvernul României — nu are nicio altă opțiune. Cadrul legal în baza căruia trebuia adoptată H.G. de aprobare a normelor metodologice de către Guvern a fost conturat și detaliat în cele două hotărâri judecătorești, de unde rezultă foarte clar natura și conținutul actului, așa cum s-a arătat și demonstrat mai sus.

De altfel, au mai arătat reclamânții, până la adoptarea H.G. nr. 1.370/2022, toate actele normative de aprobare a normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor adoptate anterior au fost materializate prin acte administrative cu caracter normativ (de exemplu: H.G. nr. 1.071/2006, H.G. nr. 861/2009 și H.G. nr. 447/2017).

Având în vedere conținutul normelor metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, reclamânții au apreciat că acest act normativ încalcă și principiul ierarhiei actelor juridice, consacrat în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia „actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

Așadar, având în vedere faptul că pârâțul Guvernul României a adoptat un act administrativ prin nerespectarea prevederilor legale din acte normative cu forță juridică superioară, dar și cu încălcarea dispozițiilor celor două hotărâri judecătorești, reclamânții au considerat că au dovedit că ne aflăm în prezența unei vătămări, reclamânții având, deci, calitatea de persoană vătămată, astfel cum aceasta este definită de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004.

Reclamânții au arătat că obligația de adoptare a normelor metodologice a fost impusă încă din anul 2008, prin art. 97 alin. (1) lit. b) și art. 99 din Legea nr. 46/2008, iar mai apoi reiterat prin art. 5-6 din O.G. nr. 14/2010, acte legislative cu forță juridică superioară hotărârii de Guvern. La momentul adoptării H.G., adică la data de 9.11.2022, pârâțul nu a respectat dispozitivul celor două hotărâri judecătorești pronunțate în anii 2020 și 2021, creând, astfel, o inechitate pentru proprietarii de păduri al căror drept la compensații este prevăzut expres, clar, printr-o lege organică. Adoptând această hotărâre abia după pronunțarea a două hotărâri judecătorești definitive prin care pârâțul a fost obligat expres să adopte actul, hotărâri din ale căror considerente se desprinde inclusiv caracterul normativ al actului administrativ, pârâțul a sfidat extrem de grav atât dispozițiile instanței de judecată, cât și legea. Astfel, la acest moment al adoptării, pârâțul nu mai avea posibilitatea schimbării categoriei beneficiarilor actului administrativ, adică nu mai avea marja de apreciere de care beneficia anterior obligării sale la adoptare, întrucât a proceda în această manieră presupune nerespectarea hotărârilor judecătorești prin care a fost obligat la adoptarea

hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare a compensațiilor, adică la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ.

Cu privire la petitele din prezenta cerere de chemare în judecată, reclamânții au arătat că, în primul rând, solicită anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, în sensul anulării parțiale a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022.

Astfel, reclamânții au apreciat că este nelegală, contrară prevederilor Legii nr. 46/2008, ale O.G. nr. 14/2010 și dispoziției celor două hotărâri judecătorești, formularea de la articolul 1 din Normele metodologice (precum și din anexele nr. 1 și 2 la normele metodologice), conform căreia: „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase.”

Dispozitivul Deciziei nr. 3.701/2021 a ÎCCJ este următorul: „Obligă pârâțul Guvernul României la adoptarea Hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulată de reclamantă.”

De asemenea, prin Sentința civilă nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova, menținută prin Decizia nr. 4.596/2020 a ÎCCJ, s-a dispus: „Obligă pe pârâțul Guvernul României să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de Hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012.”

Drept urmare, reclamânții au apreciat că este evidentă alterarea pe care pârâțul Guvernul României a produs-o cu privire la conținutul actului administrativ pe care avea obligația să îl adopte, în sensul că, în cuprinsul art. 1 din normele metodologice adoptate, nu se menționează „pe care proprietarii nu le recoltează”, ci că H.G. „se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a

beneficia de despăgubiri”, putând fi observată aici o cu totul altă formulare, care, în mod evident, este restrictivă față de cea din dispoziția instanțelor.

În aceeași ordine de idei, reclamantul au solicitat instanței să observe că pârâțul Guvernul României a invocat în apărarea sa (în Dosarul nr. 494/54/2017) excepția inadmisibilității cererii de obligare la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ, excepție care a fost respinsă de către instanță — Curtea de Apel Craiova, prin Sentința civilă nr. 302/2018, soluție care a fost menținută prin Decizia civilă nr. 4.596/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Drept urmare, pârâțul Guvernul a normat cu exces de putere, în sensul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, vătămând reclamanților extrem de grav dreptul legitim la compensații prevăzut de normele legale în vigoare, disprețuind, între altele, efectele lucrului judecat.

În al doilea rând, reclamantul au arătat că solicită anularea art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și momentul de la care se calculează acest termen, întrucât și acesta este vătămător. Astfel, ca urmare a anulării articolului 1 din normele metodologice, se impune anularea și a articolului 4 alin. (3) din acestea, întrucât, în caz contrar, situația proprietarilor de terenuri afectate de restricții ar rămâne neschimbată, aceștia nemaiputând să depună cerere de acordare a compensațiilor. În mod cert, sintagma „în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme” reprezintă un interval de timp care s-a epuizat deja, deoarece H.G. nr. 1.370/2022 a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 10.11.2022 cu nr. 1.087/10.11.2022.

Drept urmare, pentru a exista posibilitatea legală și reală ca alți proprietari de păduri afectați în sensul art. 97 alin. (1) lit. b) din Codul silvic să poată formula cereri pentru acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013, se impune anularea și a acestui text legal, care pune în imposibilitate un potențial solicitant de a se adresa gărzii forestiere cu o astfel de cerere, întrucât aceasta s-ar respinge în mod cert ca tardiv formulată.

Pentru a se putea formula o astfel de cerere de acordare a compensațiilor, art. 4 alin. (2) din Normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicitantul trebuie să anexeze o vastă documentație, iar pentru obținerea tuturor înscrisurilor imperios necesare termenul de 30 de zile este mult prea scurt.

Astfel, art. 4 alin. (2) lit. e) stipulează că trebuie anexată confirmarea din partea administratorului sitului Natura 2000 sau a serviciului teritorial al Agenției Naționale pentru Aarii Naturale Protejate, după caz, cu privire la încadrarea suprafeței de pădure aflate în proprietate în siturile Natura 2000 în perioada 2010-2013. Or, A.N.A.N.P. sau administrația unui parc natural sau național beneficiază de un termen legal de 30 de zile să răspundă solicitării adresate.

Așadar, posibilitatea ca un proprietar să efectueze toate demersurile și să depună documentația completă prevăzută de art. 4 alin. (2) din norme în termenul de 30 de zile apare ca fiind nerealistă.

Pentru aceste considerente și având în vedere imposibilitatea ca un proprietar de pădure să poată formula cerere de acordare a compensațiilor în termenul prevăzut în

actuala formă, reclamantul au solicitat și anularea art. 4 alin. (3) din Normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022.

Reclamanții au precizat, spre exemplu, că termenele prevăzute în H.G. nr. 447/2017 aveau o durată mai cuprinzătoare: „(3) Cererile de acordare a compensațiilor, pentru anul în curs, însoțite de documentele prevăzute la alin. (2), se depun anual, până la data de 30 iunie, la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. (4) Pentru anul 2017, prin excepție de la prevederile alin. (3), cererile de acordare a compensațiilor, însoțite de documentele prevăzute la alin. (2), se depun în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a prezenței hotărâri, la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

Poate fi observat, așadar, că pentru anul 2017 s-au acordat 90 de zile de la intrarea în vigoare a H.G. nr. 447/2017 (calculat din 6.07.2017), iar pentru anii 2018-2022 inclusiv termenul de depunere era de 6 luni, adică mult mai lung.

Ceea ce pârâțul Guvernul României a urmărit prin maniera de reglementare a H.G. nr. 1.370/2022, *in concreto*, a normelor metodologice aprobate prin aceasta, a fost limitarea drastică a categoriei solicitanților în mod nelegal și, mai mult decât atât, pierderea termenului de depunere a cererilor și documentațiilor, aspecte de neacceptat din partea unei autorități publice, care vine în serviciul cetățenilor. În consecință, reclamantul au solicitat și anularea parțială a art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 și obligarea pârâtului la modificarea conținutului acestuia în sensul indicat prin cererea de chemare în judecată.

În privința anulării parțiale a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, reclamantul au arătat că în titlul anexei nr. 1 la norme se utilizează din nou, în mod defectuos, la fel ca în cazul art. 1 din norme, sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”, care, după cum s-a învederat mai sus, conduce la vătămarea potențialilor solicitanți, întrucât se limitează nelegal și excesiv categoria persoanelor care pot formula cerere de accesare a compensațiilor pentru anii 2010-2013.

Și în cazul acestui capăt de cerere reclamantul au solicitat anularea/eliminarea sintagmei indicate mai sus din cuprinsul titlului anexei nr. 1 la norme, întrucât se impune utilizarea unei sintagme care să reglementeze acordarea compensațiilor întocmai în sensul impus de instanțele de judecată.

Așadar, în locul sintagmei criticate mai sus, reclamantul au apreciat că trebuia utilizată următoarea sintagmă: „pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”, doar în acest fel obligația de adoptare a hotărârii de guvern privind aprobarea normelor metodologice pentru anii 2010-2013 este dusă la îndeplinire în mod corespunzător și legal.

În acest sens, reclamantul au considerat că argumentele invocate la capitolul III pct. 1 din cerere sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la solicitarea de anulare parțială a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice, sens în care reclamantul și-au menținut argumentele invocate cu privire la acel capăt de cerere.

Referitor la solicitarea privind anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, reclamanții au solicitat, de asemenea, admiterea acestuia, în virtutea următoarelor argumente: precum în cazul anexei nr. 1 la norme, pârâțul Guvernul României a utilizat în mod defectuos sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”. Instanțele de judecată au obligat pârâțul, în ceea ce privește perioada anilor 2010-2013, la adoptarea unei hotărâri de guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

Astfel, în niciun moment pârâțului Guvernul României nu îi era permis să denatureze scopul vizat de instanțele de judecată prin cele două hotărâri judecătorești definitive și nici să schimbe categoria beneficiarilor cărora acest act administrativ normativ li se adresează. Drept urmare, și în acest caz, sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” a fost inserată în mod nelegal, cu nerespectarea dispozițiilor instanței, motiv pentru care reclamanta solicită anularea parțială a titlului anexei nr. 2.

În baza argumentelor expuse mai sus, reclamanții au solicitat admiterea capetelor de cerere vizând anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, *in concreto*, a art. 1 din norme, a art. 4 alin. (3) din norme, a titlului din anexa nr. 1 la norme și a titlului din anexa nr. 2 la norme.

Cu privire la capătul de cerere referitor la obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, reclamanții au arătat că, în virtutea argumentelor expuse deja la capitolul A pct. 1-4, au dovedit nerespectarea de către Guvernul României a obligației concrete de adoptare a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/9.11.2022 impuse de instanțele de judecată, argumente prin care au dovedit, totodată, și nelegalitatea parțială a prevederilor criticate cuprinse în H.G. nr. 1.370/2022.

Mecanismul judiciar firesc la care reclamanții au recurs urmărește tocmai anularea sintagmelor nelegale din cuprinsul acestui act administrativ normativ și obligarea pârâțului la adoptarea unei noi hotărâri prin care acesta să utilizeze întocmai termenii impuși de instanțele de judecată, fără să schimbe/denatureze/restrângă în mod nelegal categoria persoanelor cărora hotărârea de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor pentru anii 2010-2013 li se adresează.

Așadar, reclamanții au solicitat admiterea și a acestui capăt de cerere, întrucât maniera în care se reglementează acordarea compensațiilor pentru anii 2010-2013 prin intermediul H.G. nr. 1.370/2022 este parțial nelegală, vătămătoare și discriminatoare în raport cu 99,9% dintre proprietarii de păduri din România. Prin adoptarea unei hotărâri de Guvern în cuprinsul căreia se utilizează sintagme/expresii ce restrâng în mod indubitabil categoria persoanelor cărora hotărârea li se adresează, contrar dispoziției instanțelor de judecată, reclamanții au apreciat că se impun anularea parțială a prevederilor nelegale și obligarea pârâțului să se conformeze obligației impuse, în sensul adoptării

unei hotărâri prin care să modifice conținutul textelor nelegale criticate mai sus în sensul arătat prin cererea de chemare în judecată.

De asemenea, reclamanții au solicitat admiterea petițului vizând obligarea pârâțului Guvernul României să completeze art. 4 din Normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă.” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă.

În acest sens, reclamanții au susținut că, în primul rând, rațiunea inserării unui nou alineat având conținutul de mai sus este oportună, utilă și necesară, deoarece, în afară de reclamantă, există numeroși proprietari care au depus în termenul legal prevăzut la art. 4 alin. (3) din normele metodologice cererile și documentația aferentă pentru obținerea compensațiilor aferente anilor 2010-2013, dar cărora le-au fost respinse cererile pe motiv că H.G. nr. 1.370/2022 nu li se aplică.

În al doilea rând, documentația prevăzută de art. 4 alin. (2) din Normele metodologice este extrem de vastă și cuprinde documente a căror procedură de obținere este greoaie și întinsă ca durată. Astfel, pentru toți proprietarii de păduri care au făcut eforturi să depună documentele în forma prevăzută de lege apare ca fiind cel puțin nejustificat ca aceștia să depună aceeași documentație a doua oară, în condițiile în care aceasta există deja la structura teritorială de specialitate — garda forestieră, fiind depusă în cursul lunilor noiembrie-decembrie 2022, adică relativ recent.

În al treilea rând, din rațiuni ce țin de protecția mediului, nu se impune întocmirea din nou a aceleiași documentații care cuprinde, de exemplu, 200-600 de pagini, în situația în care aceasta se află în original și în integralitate depusă deja la structura teritorială competentă, cu primirea și verificarea acesteia.

Date fiind aceste rațiuni expuse mai sus, reclamanții au considerat necesară inserarea acestui nou alineat, prin care să se reglementeze ca proprietarii care au depus deja cererea și documentația pentru acordarea compensațiilor aferente anilor 2010-2013 să fie scutiți de parcurgerea pentru a doua oară a acestui demers birocratic anevoios.

În situația în care se va aprecia că formularea propusă de reclamanți cu privire la petitele ce impun modificări vizând H.G. nr. 1.370/2022 ar putea fi interpretată ca având „conținut prestabilit”, s-a solicitat a fi admise petitele subsidiare.

Pentru operativitatea și efectivitatea, respectiv celeritatea punerii în executare a hotărârii ce urmează să fie pronunțată în cauză, pentru protejarea cât mai completă a drepturilor reclamantei, reclamanții au solicitat stabilirea unui termen de executare de maximum 30 de zile, însoțit de obligarea pârâțului la plata unei penalități de întârziere cuprinsă între 500 și 1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere până la executarea integrală a obligației, prevăzută de art. 18 alin. (5) din Legea nr. 554/2004,

precum și la plata unei amenzi, prevăzută de art. 18 alin. (6) raportat la art. 24 alin. (2) din aceeași lege.

În drept, reclamantii au invocat dispozițiile art. 1, art. 8, art. 18 din Legea nr. 554/2004, art. 194, art. 223 alin. (3), art. 453 din Codul de procedură civilă.

Pârâtul Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă, pe cale de excepție, ca fiind lipsită de interes și pentru lipsa calității procesuale active, pe cale de excepție, iar pe fondul cauzei pârâtul a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

Astfel, cu privire la excepția inadmisibilității, pârâtul a arătat că nu este întrunită premisa legală pentru admiterea cererii de chemare în judecată, întrucât cadrul normativ în vigoare nu atribuie instanței de contencios administrativ competența de a obliga instituția abilitată să emită un act administrativ în sensul dorit de reclamant, admiterea unei cereri de chemare în judecată având ca obiect stabilirea în concret a conținutului unui act administrativ de punere în aplicare a legii putând atrage după sine incidența motivelor de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, întrucât presupune o imixtiune a puterii judecătorești în atribuțiile puterii executive, aspect ce este de natură a afecta principiul constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat, expres prevăzut de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Cu privire la *excepția lipsei de interes* a părților reclamante în promovarea acțiunii și excepția lipsei calității procesuale active a acesteia, pârâtul a arătat că părțile reclamante nu fac dovada interesului de a promova cererea de anulare a actului administrativ contestat, condiție de exercițiu a oricărei acțiuni în justiție. În cauza dedusă judecătii, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art. 21 și 52 din Constituția României și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, din analiza cărora reiese că instanțele de contencios administrativ au obligația de a analiza și de a se pronunța și prin prisma existenței interesului legitim, nu doar a dreptului subiectiv. Plecând de la considerațiile de ordin teoretic și exigențe ale cerinței interesului, la acest moment demersul judiciar al părților reclamante este lipsit de interes prin prisma faptului că Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive (H.G. nr. 1.370/2022) a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/20217. Instanțele de judecată au pronunțat hotărâri judecătorești definitive prin cele două decizii mai sus menționate pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și pentru reclamanta Obștea Peștișani.

Totodată, în ceea ce privește cererea pendinte, pârâtul a apreciat că aceasta este formulată de persoane *fără calitate procesuală activă*, sens în care pârâtul a invocat dispozițiile art. 32 și 36 din Codul de procedură civilă. A susținut pârâtul că părțile reclamante nu pot acționa ca atare în contencios administrativ subiectiv decât dacă și sub condiția în care dovedesc că sunt titulare ale unor drepturi subiective sau interese legitime private, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004. Pe de altă parte, unei persoane fizice/juridice nu i se recunoaște dreptul de a formula o acțiune în contenciosul obiectiv, respectiv de a cere anularea unui act administrativ pornind de la premisa lezării unui interes legitim public decât dacă și sub condiția în care probează că vătămarea interesului public legitim decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau interesului legitim privat.

Părțile reclamante au inițiat demersul pentru anularea actului administrativ, fără însă să dovedească vreo vătămare care să le fi fost produsă prin actul administrativ dedus analizei instanței, invocarea unor argumente generale nefiind suficientă pentru realizarea acestui demers, din perspectiva normelor de referință ale Legii nr. 554/2004.

Pe fondul cauzei, în ceea ce privește solicitarea de anulare în parte a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022, pârâtul a arătat că acest act administrativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, al art. 99 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, precum și al art. 18 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, având în vedere Decizia civilă nr. 3.701 din 16.06.2021, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, și Decizia civilă nr. 4.596 din 23.09.2020, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, precum și al art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

Sub aspectul oportunității, pârâtul a arătat că adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate atât în preambulul actului normativ, cât și expuse pe larg în nota de fundamentare a acestuia. La elaborarea actului normativ au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. (7) din regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punctul de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”.

La elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, a cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere toți beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru

suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltare a masei lemnoase.

Practic, prin cererea formulată de către reclamânți se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul ca aceasta să se refere la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

În conformitate cu prevederile art. 97-99 din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale pentru acordarea compensațiilor se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.

Acordarea tuturor formelor de sprijin prevăzute de legislația națională se putea face începând cu data de 1 ianuarie 2010, după parcurgerea procedurii de notificare a schemelor de ajutor de stat, conform Liniilor directoare privind ajutoarele de stat în sectorul agricol și forestier în perioada 2007-2013, nr. 2006/C 319/01.

Pentru perioada 2010-2012 nu a existat o decizie a Comisiei Europene, iar ulterior emiterii Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și costurilor gestionării durabile a pădurilor, până la data de 30.06.2014 nu a fost adoptat în legislația națională un act normativ care să permită acordarea acestor compensații.

Pârâtul a invocat Decizia civilă nr. 36/2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.794/1/2015 de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, și a menționat că Decizia CE nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012 a avut prevăzută la pct. 6 durata, stabilindu-se că schema va expira la 31 decembrie 2013, iar prin Decizia CE nr. C (2013) 9369 final/18.12.2013 a fost prelungit acest acord până la data de 30.06.2014. La acest moment, efectele deciziei au încetat. În lipsa unei prevederi legale exprese în acest sens, prevederile deciziei nu pot ultraactiva, spre a se aplica și la o dată ulterioară încetării prin împlinirea termenului expres prevăzut.

Or, acordarea altor compensații decât cele stabilite pentru beneficiarii care au obținut hotărâri judecătorești definitive echivalează cu ultraactivarea prevederilor Deciziei CE

nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012 peste termenul stabilit prin Decizia CE nr. C (2013) 9369 final/18.12.2013.

Pentru acordarea de compensații, altele decât cele reglementate prin H.G. nr. 1.370/2022 în favoarea proprietarilor care au obținut hotărâri judecătorești definitive, nu există, la acest moment, aprobarea schemei de ajutor de stat de către Comisia Europeană. Comisiei Europene nu i-a fost notificată o schemă de ajutor și, implicit, nu există o decizie favorabilă din partea acesteia, pentru perioada 2010-2013, alta decât cea aprobată prin CE nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012, a cărei valabilitate a încetat.

Durata de valabilitate a schemei de ajutor nu înseamnă că statul român poate acorda oricând ajutoarele în discuție, cu singura condiție ca aceasta să se refere la perioada referită prin decizie (31.12.2013 și, ulterior, 30.06.2014), ci că beneficiarii pot accesa ajutoarele de stat (în speță compensațiile) doar pe durata perioadei de valabilitate, respectiv până la 30.06.2014.

De altfel, dacă s-ar referi la perioada pentru care beneficiarii pretind compensații, nu ar fi explicabil de ce durata schemei este până la 30.06.2014, în condițiile în care compensațiile sunt solicitate pentru perioada de până la 31.12.2013.

Așadar, la acest moment nu mai există o decizie a Comisiei Europene privind ajutorul de stat pentru perioada 2010-2013, Decizia nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012 încetându-și valabilitatea.

H.G. nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017. Instanțele de judecată, în limita cererilor care le-au fost adresate, au pronunțat, așadar, hotărâri judecătorești definitive pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și reclamanta Obștea Peștișani. Cele două hotărâri vizate de H.G. nr. 1.370/2022 nu sunt general obligatorii, nefiind hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și nici hotărâri pronunțate în recursuri în interesul legii, prin urmare, se aplică doar celor două reclamante care au fost părți în dosarele nr. 494/54/2017 și nr. 214/57/2017.

Practic, prin cererea formulată de către reclamânți în prezentul dosar se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul că aceasta se referă la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare (de exemplu, H.G. nr. 447/2022 prin care au fost aprobate norme metodologice în baza unei decizii a Comisiei Europene), ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013.

Aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30 iunie 2014. Adoptarea unor norme metodologice care să dispună pentru trecut ar constitui o încălcare flagrantă a principiului neretroactivității legii, contrar prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată.

În ceea ce privește solicitările cu privire la completarea art. 4 din Normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 și stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor, pârâtul a arătat că acestea sunt neîntemeiate.

Pentru toate aceste considerente, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, în principal, ca inadmisibilă, pe cale de excepție, și, pe fond, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, pârâtul a apreciat că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu se poate reține culpa procesuală a acestuia, condiție pentru acordarea cheltuielilor de judecată.

Totodată, în virtutea rolului activ și a prevederilor Codului de procedură civilă, pârâtul a solicitat cenzurarea/micșorarea cuantumului cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu expert, onorariu avocat etc., având în vedere prevederile art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Reclamanții au formulat *răspuns la întâmpinare* , prin care au solicitat respingerea apărărilor expuse de pârât în cuprinsul întâmpinării.

La data de 5.03.2024, în temeiul art. 204 din Codul de procedură civilă, reclamanții au formulat *modificare și precizare de acțiune* , prin care au arătat că renunță parțial la judecată doar raportat la următoarele petite din acțiunea introductivă: cu privire la petitul A din cererea inițială — A. Anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022, în concret, doar raportat la punctul 2 — respectiv 2. Anularea parțială a art. 4 alin. (3) din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen și integral raportat la punctul B, respectiv B. Obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, și integral raportat la punctul C, respectiv C. Obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din Normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă următoarele: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă.” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă, precum și integral raportat la punctul D, respectiv D. Stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru

punerea în executare a obligațiilor impuse sub sancțiunea aplicării unei penalități părții obligate în cuantum de 500-1.000 lei pentru fiecare zi de întârziere și a unei amenzi prevăzute la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004.

Ca efect al constatării modificării parțiale a petitelor așa cum s-a învederat mai sus, reclamanții au arătat că instanța urmează a fi investită doar cu următoarele petite:

1. anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022, în concret:

a) anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022, în sensul de a se înlătura sintagma: „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

b) anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”; și

c) anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul de a se înlătura sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Reclamanții au menționat în mod expres că toate argumentele de fapt și de drept corespunzătoare din acțiunea inițială rămân integral valabile.

Prin notele scrise completatoare depuse la data de 8.03.2024, reclamanții au arătat, suplimentar față de cele invocate atât prin cererea de chemare în judecată, cât și prin toate apărările formulate, că în data de 28.11.2023 Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în cauzele reunite nr. 46.201/16 și nr. 47.379/18 privind Obștea de Pădure Porceni Pleșa și Composesoratul Piciorul Bătrân Banciu (Brașov) versus România — într-o speță identică/similară cu prezenta cauză, a constatat încălcarea gravă a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, relevante în acest sens fiind paragrafele 70-74, 77. Astfel, CEDO a statuat că această conduită a Guvernului României — prin care acesta nu a adoptat și nu a publicat normele metodologice de acordare a ajutorului de stat menite să compenseze restricțiile impuse de lege proprietarilor terenurilor forestiere pentru anii 2010-2013 — a afectat direct principiul legalității, apreciind că pentru repunerea părților în situația anterioară și restabilirea legalității încălcate și instaurarea ordinii de drept în ceea ce îl privește pe reclamant se impune admiterea cererii așa cum a fost formulată. Mai mult, în sens contrar, din cele ce precedă rezultă fără putință de tăgadă că absența normelor metodologice aprobate de Guvern prin care să se recunoască în concret dreptul la compensații constituie o încălcare flagrantă a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și, drept urmare, reclamanta din prezenta pricină este prejudiciată în dreptul ei de proprietate, așa cum a statuat și CEDO în hotărârea menționată mai sus în paragraful 76-78.

Așa fiind, pentru a nu expune România la o previzibilă nouă condamnare pentru încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și obligarea statului român la plata de despăgubiri materiale și morale, precum și la alte cheltuieli, reclamantii au arătat că se impune admiterea tuturor petitelor cererii de chemare în judecată, așa cum au fost formulate și precizate.

La data de 26.03.2024, pârâțul Guvernul României a depus la dosar *întâmpinare la precizarea/modificarea* de acțiune, prin care a invocat excepția tardivității formulării completării de acțiune, în temeiul dispozițiilor art. 204 din Codul de procedură civilă, arătând în mod expres că pârâțul Guvernul României nu își exprimă acordul în vederea modificării cererii de chemare în judecată.

Raportat la cererea de renunțare parțială la judecată formulată de reclamantă, pârâțul a arătat că este de acord cu solicitarea reclamantei de renunțare la judecata acelor petite.

În măsura în care instanța de judecată va trece peste susținerile sale, pârâțul a arătat că, față de pretențiile exprimate prin cererea modificatoare, Guvernul României nu poate avea calitate de pârât, deci calitate procesuală pasivă, prin raportare la dispozițiile constituționale cuprinse în art. 102 și următoarele din Constituția României, coroborate cu cele care reglementează organizarea și funcționarea Guvernului — art. 14 din Codul administrativ, aprobat prin O.U.G. nr. 57/2019.

De asemenea, prin *întâmpinarea la precizarea/modificarea* de acțiune, pârâțul Guvernul României a invocat excepția rămânerii fără obiect și a lipsei de interes a reclamantilor în continuarea acțiunii, în considerarea finalității urmărite de reclamantii prin promovarea acțiunii, respectiv emiterea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în acest sens pârâțul învederând instanței că la data de 5 martie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 5 martie 2024, Hotărârea Guvernului nr. 167/2024 pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, act normativ care cuprinde prevederi de natura celor solicitate de reclamantii, inclusiv sub aspectul instituirii, pentru anul 2024, a unui termen de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor de maximum 90 de zile calendaristice de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului.

Pe fondul cauzei, pârâțul a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, pentru aspectele deja enunțate și detaliate în cuprinsul *întâmpinării* formulate de Guvernul României.

La termenul de judecată din data de 24.04.2024 instanța a respins excepția tardivității formulării completării de acțiune, considerentele fiind cele reținute în încheierea de ședință de la acea dată.

În probațiune s-au depus la dosar înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prioritar, instanța va examina, în raport cu dispozițiile art. 248 din Codul de procedură civilă, excepțiile invocate prin *întâmpinare* de către pârâțul Guvernul României, constatând caracterul neîntemeiat al acestora pentru considerentele ce urmează.

Cu privire la *excepția inadmisibilității*, invocată de pârâțul Guvernul României prin *întâmpinare*, instanța, reținând motivele invocate de pârât în susținerea excepției, o va respinge, reținând că, potrivit precizării de acțiune depuse la dosar la data de 5.03.2024, reclamantii au renunțat la judecata petitelui indicat la lit. B în cererea de chemare în judecată, petit care viza obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern având conținutul solicitat de către reclamantii, petit raportat la care pârâțul Guvernul României invocase excepția inadmisibilității.

În ceea ce privește *excepția lipsei de interes* în promovarea acțiunii, pârâțul a susținut în esență că reclamantii nu au dovedit un interes, un folos practic în demararea acestui demers judiciar, dat fiind că nu au făcut dovada încălcării unui drept sau interes legitim prin actul normativ a cărui anulare se solicită. În susținerea excepției, pârâțul a invocat faptul că H.G. nr. 1.370/2022 a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021 precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 214/57/2017 și nr. 494/54/2017 în care reclamantii nu au fost parte, hotărârile în discuție privind pe Asociația Composesoratul Jina, respectiv Obștea Pestișani.

Instanța consideră aceste susțineri sunt nefondate, având în vedere definirea interesului ca fiind folosul material ori moral pe care l-ar obține oricare dintre părți de pe urma activității judiciare pe care dorește să o desfășoare și având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, întrucât scopul introducerii acțiunii de către reclamantii este tocmai obținerea, pe de o parte, a anulării actului administrativ contestat, dar și a aprobării de către Guvernul României a normelor metodologice de plată a despăgubirilor conform obligației rezultate din legislația internă și, pe de altă parte, ulterior despăgubirile cuvenite în baza acestei hotărâri de Guvern.

În cauză, întrucât, potrivit înscrisurilor depuse la filele nr. 107-151 din dosar vol. I, reclamantii au calitatea de proprietar de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, iar hotărârea de Guvern a cărei anulare se solicită vizează acordarea de compensații unei anumite categorii de proprietari de astfel de terenuri, Curtea apreciază că aceștia justifică interesul pentru promovarea acțiunii deduse judecătii.

De asemenea, prin demersul lor judiciar, reclamantii urmăresc să obțină extinderea ariei de aplicare a Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamante de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de

importanță comunitară Natura 2000, în sensul ca acestea să se aplice tuturor proprietarilor de păduri care au suferit restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

Prin urmare, reclamantii justifică, fără dubiu, un interes direct, născut și actual, astfel că instanța va respinge excepția lipsei de interes ca fiind nefondată.

Cu referire la *excepția lipsei calității procesuale active* a reclamanților, invocată prin întâmpinare, instanța a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 36 din Codul de procedură civilă, „Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic, astfel cum acesta este dedus judecătii”. Așadar, calitatea procesuală activă presupune existența unei identități între reclamant și titularul dreptului dedus judecătii.

În susținerea excepției lipsei calității procesuale active, pârâțul, în esență, a argumentat că, pentru a avea legitimare procesuală activă, persoana fizică sau juridică ce introduce acțiunea în contencios administrativ trebuie să facă dovada vătămării unui drept sau interes legitim.

Susținerile sunt însă nefondate, dată fiind calitatea reclamanților de proprietari de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt ce presupune restricții totale sau drastice în recoltarea de masă lemnoasă. Prin raportare la obiectul de reglementare al actului normativ a cărui anulare se solicită, reclamantii se consideră vătămăți într-un drept sau interes legitim, dovedirea în concret a vătămării fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei, iar nu de legitimarea procesuală activă a acesteia.

Totodată, instanța reține că, în principiu, reclamantii intră în categoria persoanelor care ar putea, sub rezerva îndeplinirii unor formalități punctuale, să primească compensații/ajutoare de stat, de unde concluzia existenței calității procesuale active a acestora în promovarea cererii deduse judecătii și posibilitatea ca ei să sufere o vătămare prin adoptarea actului normativ contestat în prezenta cauză.

În consecință, instanța va respinge și această excepție, ca fiind neîntemeiată.

Analizând *excepția lipsei calității procesuale pasive*, excepție invocată de pârâțul Guvernul României prin întâmpinarea la modificarea de acțiune, instanța reține că Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2002, a cărei anulare parțială o solicită reclamantii, a fost publicată în Monitorul Oficial al României nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, iar emitentul acestui act administrativ este Guvernul României.

Calitatea procesuală este una dintre condițiile ce se cer a fi întrunite cumulativ pentru exercitarea acțiunii civile, conținutul acestei noțiuni fiind în cuprinsul art. 36 din Codul de procedură civilă. În consecință, calitatea procesuală este determinată de transpunerea în plan procesual a subiectelor raportului juridic de drept substanțial dedus judecătii. Potrivit doctrinei, calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă), precum și între persoana chemată în judecată și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecătii (calitate procesuală pasivă).

În speță, în raport cu obiectul acțiunii în contencios administrativ deduse judecătii — anularea în parte a Normelor metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 —, legitimarea procesuală pasivă revine autorității publice — în sensul art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 554/2004 — emitente a actului administrat contestat. Or, această autoritate publică, subiect pasiv în raportul juridic dedus judecătii, este pârâțul Guvernul României, motive pentru care instanța va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâțul Guvernul României prin întâmpinarea la modificarea de acțiune.

Referitor la *excepția rămânării fără obiect a cererii de chemare în judecată și excepția lipsei de interes în continuarea acțiunii*, excepții invocate de pârâțul Guvernul României prin întâmpinarea la modificarea de acțiune, instanța reține că adoptarea H.G. nr. 167/2024 pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 5 martie 2024, nu determină rămânerea fără obiect a cererii de chemare în judecată și nici lipsa de interes în continuarea demersului procesual al reclamanților în prezenta cauză.

Astfel, potrivit preambulului său, H.G. nr. 167/2024 a fost adoptată în vederea punerii în aplicare a Deciziei Comisiei Europene C (2023) 5.420 final din 10 august 2023, de aprobare a schemei de ajutor de stat — Compensații pentru sectorul forestier ca urmare a restricțiilor în ceea ce privește recoltarea de masă lemnoasă. Potrivit notei de fundamentare a H.G. nr. 167/2024, acest act normativ a fost adoptat având în vedere că: „Pentru perioada 2024-2027 trebuie reglementată în legislația națională acordarea compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamentele silvice, pentru suprafețele de păduri, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform Normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, aprobate prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.536/2022.”

H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată în vederea punerii în aplicare a unei alte decizii a Comisiei Europene, respectiv a Deciziei Comisiei Europene C (2012) 5166 final din 19.07.2012, și vizează acordarea compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamentele silvice, pentru suprafețele de păduri, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru o altă perioadă decât cea pentru care a fost adoptată H.G. nr. 167/2024, respectiv pentru perioada 2010-2013, astfel cum rezultă din nota de fundamentare a H.G. nr. 1.370/2022 și din cuprinsul art. 1 din acest act normativ.

Așadar, obiectul de reglementare al H.G. nr. 167/2024, invocată de pârâțul Guvernul României, este diferit de cel al H.G. nr. 1.370/2022 — a cărei anulare parțială o solicită

reclamanții în prezenta cauză —, considerente pentru care instanța va respinge excepția rămânării fără obiect a cererii de chemare în judecată și excepția lipsei de interes în continuarea acțiunii, excepții invocate de pârâțul Guvernul României prin întâmpinarea la modificarea de acțiune.

Pe *fondul cauzei*, Curtea reține că, prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost modificată și precizată, reclamanții Composesoratul de Pădure Foștii Coloni și Boieri Ucea de Sus, Asociația Composesoratul Foștii Coloni din Satul Breaza, Asociația Composesoratul Pleașa-Paler Lisa, Composesoratul de Pădure Foștii Grăniceri Pojorta, Composesoratul Bărbătești, Asociația de Proprietari de Terenuri Forestiere Țaga și Asociația Composesoratul de Pădure Ileni au solicitat anularea în parte a Hotărârii nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, respectiv în parte art. 1 din anexă — normele metodologice, în parte titlul anexei nr. 1 la numele metodologice și în parte titlul anexei nr. 2 la normele metodologice, în sensul înlăturării sintagmelor „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, prevăzute la art. 1 din anexă — normele metodologice, respectiv „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” din titlul anexei nr. 1 la numele metodologice și din titlul anexei nr. 2 la normele metodologice.

Sub un prim aspect, se impune a se observa că prin Hotărârea Guvernului nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, Guvernul României a aprobat Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive.

Conform prevederilor notei de fundamentare a acestui normativ, actul în cauză a fost adoptat ca urmare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021 și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în dosarele nr. 214/54/2017, respectiv nr. 494/54/2017.

Așa fiind, Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în executare a Deciziei nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017 și a Deciziei nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017.

Examinând actele dosarului, instanța constată că, prin Decizia nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 494/54/2017, a fost respins recursul declarat de pârâțul Guvernul României împotriva Sentinței nr. 302/24.05.2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, Secția contencios administrativ și fiscal, iar prin sentința recurată prima instanță a admis în parte acțiunea formulată de Obște

Peștișani în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României și a obligat pârâțul Guvernul României „să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de Hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012”.

Așadar, prin această sentință, definitivă prin respingerea recursului, instanța a stabilit definitiv în sarcina pârâțului Guvernul României obligația de a adopta o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de hotărâre avizat de Comisia Europeană și care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012, hotărârea urmând a se aplica tuturor proprietarilor care au restricții în recoltarea de masă lemnoasă, iar nu doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, așa cum a stabilit pârâțul prin H.G. nr. 1.370/2022.

Deși în expunerea de motive se face trimitere la cele dispuse prin cele două hotărâri judecătorești, în cuprinsul art. 1 din H.G. nr. 1.370/2022 se statuează că: „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase.”

Or, analizând conținutul actului normativ contestat, se constată că, deși se menționează că scopul emiterii actului este punerea în aplicare a celor două hotărâri judecătorești, conținutul acestuia nu reflectă cele stabilite definitiv prin Decizia nr. 3.701/16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat sub nr. 214/54/2017.

De asemenea, instanța reține că nu există nicio justificare rezonabilă pentru care, la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, pârâțul a avut în vedere doar beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase, iar nu proprietarii de astfel de suprafețe de păduri care determină restricții în

recoltarea de masă lemnoasă, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus-menționată.

Astfel cum rezultă din nota de fundamentare, sursa proiectului de act normativ a fost reprezentată de cele două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sus-menționate, inițiativa aparținând Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor. În acord cu apărările pârâtului, instanța constată că proiectul actului administrativ a fost avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia, aspect, de altfel, necontestat de către reclamant.

Pârâtul Guvernul României trebuia, așadar, să adopte un act administrativ cu caracter normativ și care să cuprindă reglementări formulate abstract, de principiu, cu caracter obligatoriu pentru un număr nedeterminat de persoane sau situații care se încadrează în ipoteza normei pe care o instituie, determinate fiind numai criteriile pentru stabilirea sferei destinatarilor, iar nu fiecare beneficiar în parte.

Faptul că actul administrativ la adoptarea căruia a fost obligat pârâtul are caracter normativ rezultă și din dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, care prevede: „(1) În scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și a celui proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru: b) acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă”, respectiv din prevederile art. 99 din același act normativ, potrivit cărora: „Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale prevăzute la art. 98 se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.”

Or, tocmai din cauza faptului că pârâtul nu a elaborat astfel de norme metodologice instanța de judecată, la inițiativa altor reclamant, a înțeles să dispună obligarea acestuia la adoptarea acestor norme metodologice.

Față de cele care precedă, Curtea va admite cererea de chemare în judecată, formulată și precizată de reclamantii Composesoratul de Pădure Foștii Coloni și Boieri Ucea de Sus, Asociația Composesoratul Foștii Coloni din Satul Breaza, Asociația Composesoratul Pleașa-Paler Lisa, Composesoratul de Pădure Foștii Grăniceri Pojorta, Composesoratul Bărbătești, Asociația de Proprietari de Terenuri Forestiere Țaga și Asociația Composesoratul de Pădure Ileni în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României și va dispune anularea în parte a Hotărârii Guvernului nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, hotărâre publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, în sensul că:

— se va înlătura, din cuprinsul art. 1 din normele metodologice aprobate prin această Hotărâre, sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— se va înlătura, din titlurile anexelor nr. 1 și 2 la normele metodologice, sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

În temeiul dispozițiilor art. 453 din Codul de procedură civilă, pârâtul fiind cel din a cărui culpă procesuală au fost ocazionate cheltuielile de judecată, instanța va dispune obligarea pârâtului la plata către reclamant a sumei de 35.139,28 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru aferentă cererii de chemare în judecată (150 lei), taxe poștale achitate în vederea trimiterii cererii de chemare în judecată la instanța competentă (10 lei), onorariu de avocat în quantum total de 34.650 lei (4.950 lei x 7, achitat de reclamant potrivit chitanțelor depuse la filele nr. 156-161 din dosar vol. I) și cheltuieli de transport pentru avocat (suma de 329,28 lei, achitată potrivit chitanței depuse la fila nr. 28 din dosar vol. II).

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active, excepții invocate de pârâtul Guvernul României prin întâmpinare.

Respinge excepția rămânerii fără obiect a cererii de chemare în judecată, excepția lipsei de interes în continuarea acțiunii și excepția lipsei calității procesuale pasive, excepții invocate de pârâtul Guvernul României prin întâmpinarea la modificarea de acțiune.

Admite acțiunea formulată, precizată și modificată de reclamantii Composesoratul de Pădure Foștii Coloni și Boieri Ucea de Sus, Asociația Composesoratul Foștii Coloni din Satul Breaza, Asociația Composesoratul Pleașa-Paler Lisa, Composesoratul de Pădure Foștii Grăniceri Pojorta, Composesoratul Bărbătești, Asociația de Proprietari de Terenuri Forestiere Țaga și Asociația Composesoratul de Pădure Ileni, cu sediul ales în municipiul Cluj-Napoca, Str. Cetinei nr. 22, județul Cluj, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1, și, în consecință:

Anulează în parte Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10.11.2022, și anume:

— anulează în parte art. 1 din anexa la Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, în sensul înlăturării sintagmei „beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”;

— anulează în parte titlul din anexa nr. 1 la normele metodologice, în sensul înlăturării sintagmei „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”;

— anulează în parte titlul din anexa nr. 2 la normele metodologice, în sensul înlăturării sintagmei „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Obligă pârâtul Guvernul României să achite reclamanților suma de 35.139,28 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, recurs care se depune la Curtea de Apel Brașov.

Pronunțată astăzi, 22.05.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
MIHAELA ZUP

Grefier,
Raluca Popa

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

